

بررسی تاثیر آموزش مادران کم سواد کودکان کم توان ذهنی بر پیشرفت تحصیلی دانش آموزان دارای نقص ذهنی

لیلا زارع * فاطمه معصومی، هاجر رفیعی، فاطمه صاحبی، صدیقه مرادی

چکیده

پژوهش حاضر از نوع کیفی تحقیق در عمل است که به منظور کاهش مشکلات تحصیلی دانش آموزان کم توان ذهنی از طریق مداخلات آموزشی و مشاوره ای مادران این دانش آموزان صورت پذیرفت. مشاهدات کلاسی مصاحبه با معلمان و مادران تکمیل پرسشنامه و کارنامه تحصیلی دانش آموزان ابزارهای مورد استفاده در این پژوهش بودند. در تحلیل عوامل مربوط به ضعف پیشرفت تحصیلی کودکان کم توان ذهنی عامل عدم مشارکت مادران در فعالیتهای تحصیلی فرزندان معلول خود به عنوان مهمترین عامل شناسایی شد و در تحلیل علل عدم مشارکت مادران نا آشنایی آنان با شیوه های ارتباط تحصیلی با فرزندان خود به دلیل سطح سواد پایین در نظر گرفته شد. لذا بعنوان اولین اقدام 5 جلسه آموزشی برای هر پایه و براساس مفاهیم و تکالیفی که مادران با سطح تحصیلات ابتدایی بیشترین ضعف را در آن داشتند تنظیم و اجرا گردید. نحوه تعامل با فرزندان کم توان ذهنی و شیوه های همیاری و هدایت آنان هنگام انجام تکالیف در منزل به آنان آموزش داده شد. روش اجتماعی کردن کاستلو (1914) و روش عینی کردن مفاهیم درسی پیاز (به نقل از سیف نراقی 1390) در جلسات آموزشی به کار گرفته شد. نتایج داده های پست آمده از کارنامه تحصیلی دانش آموزان بیانگر پیشرفت در شاخصهای ارزشیابی است. افزایش میزان مشارکت مادران با سطح تحصیلات پایین در جلسات بهبود وضعیت انجام تکالیف درسی از سوی دانش آموزان ارتقای آگاهی والدین نسبت به چگونگی تعامل تحصیلی با فرزند معلول رضایت معلمان از تغییرات مثبت رفتاری و تحصیلی دانش آموزان و افزایش 45 درصدی رتبه دانش آموزان در کارنامه نوبت دوم بیانگر اثر بخشی مداخلات ترمیمی غیر مستقیم که در پژوهش حاضر آموزش مادران است می باشد.

واژگان کلیدی: آموزش مادران، نقص ذهنی، پیشرفت تحصیلی، فرزندان، دانش آموزان